

veliki vetrar

miloš komadina

STEROIDI

Voleo sam šaren i svet. Voleo.
Toliko sam ga voleo
da sam sav bio u tome.

Ne znam kako je došlo do promene.
Valjda kad sam se razboleo.
Šrenilo stade da bledi.

No, saznaš nešto novo.
Velika stvar — hormoni.
Infuzija, injekcije, hormoni.

Hormoni — prirodna stvar,
kao psilosiba ili kokain...
Ubravaju bez oduzimanja...

S merom, a snažno. Steroidi.

Izlečen. Samo,
sada se treba navići na sebe.

REC — DVE, O SEBI

(u slavu Rejmonda Karvera)

Jutro volim više od svega.
Kad vidim da sunce dalje putuje.

Volim i sumrak, ne poričem.
Ali, na sasvim drugi način.

Jutro više volim kao ženu.
Sumrak više kao ljubavnicu. Da.

Da, da, da, i:
Sa mnom se nije šaliti.
Ja sobom nosim smrt.

SPREMAJUĆI DIPLOMSKI IZ OPSTE KNJIŽEVNOSTI, ČASKAJUĆI S GOSPODINOM K.

1.

Zvono.
Odlazem knjigu.
To je on,
dolazi, po dogovoru.
Otvaram, jeste.
Odlazem knjigu
»O čoveku bola i radosti«
Koji
»Sve je razumeo«.
»Ah«, kaže,
»lepote učenja.
Uzvišenost...
To gotovo ništa ne može
dostignuti.«
Počuti.

(Dok čuti,
na južnom polu
sudaraju se sante
bregovi,
lome se, mrve u koplja i igle
ledene,
padaju u okean.
Teške više tona...
Voda leti..
Sad me je Okean isprskao.)

»Da« nastavlja,
»najvažnije je to gotovo,
to skoro.
I sve je tako možda
i ništa nije izvesno.
Ta neizvesnost drži svet.«
»A ja sam padao i padao
i ležao sam razmrskan na tlu.«

2.

Ulazimo u autobus.
Mune me laktom.
Pokaže mlađu devojku
devojčicu, kaže:
»Znam takve žene.
Čoveku se čini
da im sa nosem nešto nije u redu,
sa nozdrvama...
Da moraju da dišu na usta...«

U stvari,
one najviše od svega vole trljanje
i zaboravljaju razliku
između spolja i unutra...«

Nikad je nisu ni znale.«

Gledam je i ja: jeste.«

»Nekih sedam dana posle tog dogadaja
ostali smo nas dvojica u svom zaklonu.«

emir dragulj: don kihot

3.

Već toliko dugo spremam taj ispit
da moram da mu ostavim vrata,
ostavljam otvorena vrata i on ušeta,
dode do mene,
sedim za stolom utonuo u knjige,
kad se pojavi, izlazimo.

Smeje se, pita me:
»Zašto ličiš na putnika
dalekih puteva?«
i, sarkastično:
»... nema takva čovjeka na zemlji
dobra i pravedna...«

Ne znam šta da mu kažem.
Kažem:
»Ko je to što zamračuje
savjet riječima nerazumno?«

4.

»Zovu me svakojako«, kaže.

»Mogu me zvati kako hoće.
I ti. Kako hočeš.«

Ponekad, treba reći malo istine.

Samo, nemoj me dozivati. Nikad.
Jer, ja sam onaj što odlazi.
Ja sam onaj što nestaje.

Srećan je koji me sretne...
Nema načina da me nađeš...
I: »Ostajem u gomili.«

I: Ja se ne odazivam.

5.

Odem u selo. Na mali odmor.
Pa krenem na jezero preko polja.
I tu sretjem malog
mladog narandžastog vraga...«

Nju je opkolilo belo stado
da je sačuva...«

»I na čelu njezinom napisano ime:
Tajna.«

Samo: u mirisu rascvetalog gloga
ko će se odupreti.
I: ti si znala
kako će delovati
pocepane crne čarape,
mladi udovi,
priroda...«

Ni posle mi nije bilo žao.

I ja sam nešto naučio.

S jedne strane:
Šuma, hrastova šuma
do krošnji zagazila u jezero.

I samo se »... začudih čudom velikijem.«

6.

»Kristali i žene, sinko,
krstali... i žene,
lepo stvarčice... lepo... lepotu!«

Ne možeš ništa ni sa čim drugim,
do duše, kristalom ne možeš obrisati nos,
niti... baš pričam svašta...«

To je zbog ovih jesenjih dana...«

»Bijaše čovjek u zemlji i Uzu
po imenu Jov...«

»I umrije Jov
star i sit života.«

VELIKI VETAR

Gospode, ne mogu i neću
i kako da poverujem
da me što na zlo mami
čeka i posle svega.
Nije moguće!

A tokom ovakvog življenja
uvek se mogu skloniti
u svoju zlatnu misao
u svoju slobodnu misao.
Da.

Pa budem veselo kućence
na peščanoj plaži, u podne.
Budem veliki vetrar
češljam
crnogorske šume.